

# РЕШЕНИЕ

№ 34994

гр. София, 24.10.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 26.09.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Антоанета Аргирова

**ЧЛЕНОВЕ:** Анастасия Хитова  
Ася Тодорова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4254** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение 813 от 04.03.2025 г., постановено по административнонаказателно дело № 20241110214197/2024 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 3-ти състав е изменил Наказателно постановление (НП) №005528/02.09.2024 г. издадено от председателя на Комисията за защита на потребителите (КЗП), с което на „Фератум България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], на основание чл.210а от Закона за защита на потребителите е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. за нарушение на чл.68в, вр. чл.68г, ал.4, вр. чл.68д, ал.1, пр.1 от същия закон, като намалил размера на наказанието от 5 000 лева на 2 000 лева.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено с касационна жалба от наказаното лице, с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - чл. 348, ал.1, т.1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния

кодекс (НПК), вр.чл.63в ЗАНН. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че при съставяне на АУАН е била нарушена императивната разпоредба на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, с оглед участието на само един свидетел при съставянето на акта. Не бил доказан фактическият състав на нарушението по чл. 68в, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68д, ал. 1, пр. 1 от ЗЗП, доколкото самият потребител е бил наясно и достатъчно добре информиран, относно възможностите за обезпечаване на кредита, както и разходите в тази връзка. Цитираните в НП като нарушени разпоредби изобщо не касаели методиката за определяне на ГПР (т.е. кои точно разходи на потребителя следва да се включат към ГПР). Потенциално дължимата такса за предоставено обезпечение към гаранта е била изрично посочена в СЕФ, в случай че подобна бъде начислена, въпреки че към момента на предоставяне на формуляра не е бил сключен договорът за кредит, а още по-малко договорът за гаранция. Твърди, че цялата налична информация за всички потенциално възникващи за потребителя разходи му е била предоставена още на предварителен етап със СЕФ с изрично посочване, че тази сума не е включена в ГПР, тъй като това било в противоречие със закона. Дружество доказало, че предоставя на всички свои кредитополучатели да осигурят физическо лице поръчител, което ясно сочело, че в модела за кредитиране не са заложили никакви предпоставки за въвеждане на потребителите в заблуждение, а напротив - налице бил стремеж за пълното им информиране с оглед техните права и интереси във връзка с предоставяните кредитни продукти и услуги. Констатираното нарушение представлявало маловажен случай на административно нарушение, по смисъла на ЗАНН. Заявява искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се представлява от адв. Ц., който поддържа жалбата и заявените с нея искания.

Ответникът не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивното решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това

преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че във връзка с постъпила в РД С. при КЗП жалба с вх. № С-03-1201/29.02.2024 г. от потребител, относно проблем по договор за потребителски кредит, предоставен от „Фератум България“ ЕООД, на дружеството е извършена проверка служители на КЗП. При проверката е установено, че на 16.12.2023 г. кредиторът е предоставил на потребител по договор №1310153/16.12.2023 г. потребителски кредит в размер на 350 лв., срещу задължението да го върне на една вноски, с начислена лихва в размер на 17.92 лв. и такса за предоставяне на гаранция в размер на 150,08 лв. Дължимите от потребителя разходи по този кредит са разпределени по два договора – договор за потребителски кредит и свързания с него договор за гаранция, и двата сключени с и чрез „Фератум България“ ЕООД. По така отпуснатия кредит кредиторът е обявил годишен процент на разходите (ГПР) по заема в размер на 49,93%, включващ разходите за лихва, без да са включени в ГПР разходите за таксата за представяне на гаранция в размер на 150,08 лв. Проверяващите служители на КЗП приели, че като кредитор по договор за кредит №1310153/16.12.2023 г. „Фератум България“ ЕООД е предоставил на кредитополучателя невярна информация за ГПР, в по-нисък от действителния размер, без да се включва таксата „гарант“, дължима към трето лице - гарант по Договор за гаранция (поръчителство), при което е съобщен на потребителя разход по кредита, който е подвеждащ относно цената на кредита и икономическите последици от сключването на договора, а търговската практика има качество на заблуждаваща по чл.68д, ал. 1 от ЗЗП.

На 12.04.2024 г. главен инспектор в Област П. - КЗП съставил срещу дружеството Акт за установяване на административно нарушение № 005528, за извършено нарушение на чл.68в, вр. чл.68г, ал.4, вр. чл.68д, ал.1, пр.1 от ЗЗП. АУАН е връчен на същата дата на упълномощен представител на дружеството и е подписан без възражения.

Въз основа на съставения АУАН на 02.03.2024 г. председателя на КЗП издал наказателното постановление, предмет на проверка в настоящето производство.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на НП. Въззивната инстанция е разгледала спора по същество и след преценка на доказателствата приобщени по делото е приела за

безспорно установено от обективна и субективна страна факта на извършване на вмененото нарушение на ЗПП, при описаните в НП обстоятелства. За неправилна приел единствено преценката на АНО за тежестта на извършеното нарушение, като посочил, че наложеното наказание, макар и определен съобразно чл.27, ал.1 ЗАНН, не съответства на констатираното нарушение, поради което го намалил до минималния им установен в закона размер.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно-чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, вр.чл.218, ал.2 АПК: съществени процесуални нарушения, свързани с правораздавателната власт на СРС, законността на състава, дължимата за съдебното решение писмена форма и нейните реквизити, както и със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба.

По същество в касационната жалба не са релевирани конкретни пороци на решението, а е изразено несъгласие с изводите на съда. Възраженията, изложени в касационната жалба преповтарят възраженията, изложени във въззивната жалба, които съдът е обсъдил и отхвърлил аргументирано.

Изводите му се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция.

Отговорността на касатора е ангажирана за нарушение на чл.68в от ЗПП, вр. чл.68г, ал. 4, вр. с чл. 68д, ал. 1 ЗПП. С първата разпоредба законодателят въвежда забрана за извършване на нелоялните търговски практики. Втората разпоредба предвижда, че са нелоялни и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д -68к. Легалната дефиниция на заблуждаваща търговска практика е дадена в разпоредбата на чл. 68д, ал. 1 от с.з., съгласно която търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика.

От доказателствата по делото е установено, че кредиторът е предоставил на потребител по договор №1310153/16.12.2023 г. потребителски кредит в размер на 350 лв., срещу задължението да го върне на една вноска, с начислена лихва в размер на 17.92 лв. и такса за предоставяне на

гаранция в размер на 150,08 лв. Установено е, че дължимите от потребителя разходи по този кредит са разпределени по два договора – договор за потребителски кредит и свързания с него договор за гаранция, и двата сключени с и чрез „Фератум България“ ЕООД. По така отпуснатия кредит кредиторът е обявил годишен процент на разходите (ГПР) по заема в размер на 49,93%, включващ разходите за лихва, без да са включени в ГПР разходите за таксата за представяне на гаранция в размер на 150,08 лв., дължима към трето лице - гарант по Договор за гаранция (поръчителство).

В чл. 19, ал. 1 от ЗПК е предвидено, че годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Параграф § 1, т. 1 от ДР на ЗПК дава легална дефиниция на понятието "общ разход по кредита за потребителя".

Таксата „гарант“ е разход пряко свързан с кредита, като е ирелевантно на кого се заплаща това възнаграждение. Въпреки, че формално същото се дължи на друго дружество - дружеството - гарант, очевидно това са свързани лица, поради което възражението за незнание от страна на последното на дължимостта на възнаграждението не се споделя от съда. Независимо от поставянето под условие на дължимостта на това възнаграждение, то същото следва да се отрази като ГПР в договора за кредит като пряко свързано със същия и респ. дължимо. След като на потребителя е съобщен разход по кредита, който е подвеждащ относно цената на кредита и икономическите последици от сключването на договора, то дружеството - касатор е осъществил вмененото му нарушение и съответно законосъобразно е ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Доводите в касационната жалба за неправилно приложение на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН са неоснователни. Съгласно цитирана норма при липса на свидетели присъствали при извършването или установяването на нарушението или при невъзможност акта да се състави в тяхно присъствие, той се съставя в присъствието на други двама свидетели, като това изрично се отбелязва в него. В конкретния случай, актът е съставен в присъствието на един свидетел, за който по делото не са налице данни, че е от категорията на свидетелите – очевидци. В акта не е посочен втори свидетел на съставянето му и същият е подписан от актосъставителя, нарушителя и един свидетел. Така допуснатото нарушение на изискванията на чл. 40, ал.3 от ЗАНН правилно

е прието от СРС за несъществено, тъй като по никакъв начин не е засегнало правото на защита на санкционираното лице и не пречат съдебния контрол за приложението на материалния закон.

Правилни са изводите на съда, относно невъзможността за прилагане на института на „маловажния случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН като допълнителни съображения в този смисъл не са дължими. Що се отнася до размера на наложената санкция, изводите на въззивната инстанция също се споделят и не следва да се повтарят- арг. от чл.221, ал.2 АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН.

По изложените съображения, оспореното решение се оставя в сила.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XII касационен състав

### Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 813 от 04.03.2025 г., постановено по административнонаказателно дело № 20241110214197/2024 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: